

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Szegedi Ítéltábla a dr. Dobrossy és Alexa Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Dobrossy István ügyvéd) által képviselt **felperes neve (címe)** felperesnek - **alperes neve (címe)** alperes ellen kölcsön visszafizetése iránt indított perében a Békés Megyei Bíróság 2008. november 4. napján kelt 6.P.20.204/2007/33. számú ítélete ellen az alperes által 34. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét **nem érinti**, megfellebbezett rendelkezéseit azzal a pontosítással **hagyja helyben**, hogy megállapítja, az elsőfokú eljárás során felmerült 900.000 (Kilencszázezer) Ft viszonykereseti eljárási illeték az állam terhén marad.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 900.000 (Kilencszázezer) Ft másodfokú perköltséget.

A másodfokú eljárás során felmerült 900.000 (Kilencszázezer) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

Az alperes, mint adós 2003. október 28. és 2004. április 9. napja közötti időszakban több alkalommal kötött kölcsönszerződést a **1.sz.** Takarékszövetkezettel, mint kölcsönadóval. A szerződések óvadék adása mellett nyújtott likvid hitelek voltak, amelyekhez biztosítékként a felperes, mint letevő és a **1.sz.** Takarékszövetkezet, mint hitelező között létrejött óvadéki szerződések jöttek létre. A felperes az óvadéki szerződésekkel arra vállalt kötelezettséget, hogy amennyiben az alperes a kölcsönszerződés szerinti fizetési kötelezettségének a lejárat időpontjáig részben vagy egészben nem tesz eleget, a takarékszövetkezet jogosult a követelést az óvadékok összegéből közvetlenül kielégíteni.

A 2003. október 28-án folyósított 7.440.000 Ft-os hitel törlesztésére az alperes 99.951 Ft-ot fizetett meg kamatként. A 2003. október 29. napján folyósított 500.000 Ft-os hitel törlesztésére 8.649 Ft-ot fizetett meg az alperes kamatként. A 2003. december 29-én folyósított 10.500.000 Ft-os hitel lejáratára 2004. január 22. napja volt, a 2004. január 27. napján az alperes részéről történő 10.500.000 Ft-os tőke befizetés az ezen a napon részére folyósított újabb likvid hitelből történt meg. A 2004. január 7-én folyósított 20.000.000 Ft likvid hitel lejáratára 2004. február 7. napja volt, 2004. február 13-án történt alperesi tőkebefizetés 20.000.000 Ft összegben, az ezen a napon részére folyósított újabb likvid hitelből.

A felperes a 2003. október 28. és 2004. február 13. napja között folyósított hitelek vonatkozásában az alperes helyett összesen 40.089.619 Ft-ot teljesített az óvadékokból történő kiegyenlítéssel.

A peres felek és más pénzügyi intézet érintettségével egyéb, óvadékkal biztosított kölcsönszerződések is létrejöttek. A Békés Megyei Bíróság P.20.244/2005/23. számú - a Szegedi Ítéltábla Pf.III.20.393/2006/8. számú ítélete folytán - 2007. január 8. napján jogerőre emelkedett ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 223.989.680 Ft-ot és járulékait. Erre a kötelezésre azért került sor, mert az alperes a **2.sz.** Takarékszövetkezettől 2003. március 24. napján 20.000.000 Ft-ot, 2003. október 4. napján 4.800.000 Ft-ot, 2003. augusztus 26. napján 25.000.000 Ft-ot és 2003. december 4. napján 20.000.000 Ft-ot vett fel, a szerződés szerint a kölcsönöket nem fizette vissza, ezért a pénzügyi intézet ezen kölcsönszerződéseket felmondta, és a követeléseit a felperes által nyújtott óvadéki betétekből elégítette ki. Ezek a tartozások úgynevezett átforgatott hitelek voltak, ami azt jelentette, hogy a hosszabbítani kívánt kölcsön tőkeösszegével azonos tőkeösszeggel nyújtott új kölcsönből a bank a hosszabbítani kívánt kölcsönt megszüntette, tényleges pénzügyi mozgás lebonyolítása nélkül. E kölcsönökkel kapcsolatosan a bíróság a 2003. március 24. és 2003. december 4. napja között felvett hitelekkel összefüggésben összesen 73.224.218 Ft megfizetésére kötelezte az alperest. A **2.sz.** Takarékszövetkezetnél az alperesnek volt még egy 2003. november 26. napján kötött 50.000.000 Ft-os hitele is, amelyet a szerződésben foglaltaknak megfelelően nem fizetett vissza, ezért 2004. április 1. napján a pénzügyi intézet részéről ez a hitel is megszüntetésre került oly módon, hogy az 50.000.000 Ft tőkét a felperes óvadéki betétjéből egyenlítette ki a pénzügyi intézet. Az alperesnek a **2.sz.** Takarékszövetkezet által 2001. szeptember 12. és 2004. április 1. napja között folyósított 125.800.000 Ft „átforgatott” kölcsöne után kamatként a felperes, mint óvadékos nyújtó 16.798.923 Ft-ot fizetett meg.

A felperes 2001. vagy 2002. május 15-én a **1.sz.** Banktól 10.000.000 Ft-ot vett fel készpénzfelvételi bizonylattal, amely bizonylaton az alperes aláírása fölött „Átvettem a fenti összeget” - alperestől származó -, és „Kölcsönként átadtam, átvettem, visszafizetés egy éven belül” - felperestől származó - írás szerepel. A felperes 2001. vagy 2002. november 12-én a **1.sz.** Banktól 15.000.000 Ft-ot vett fel készpénzfelvételi bizonylattal, amely bizonylaton az alperes aláírása fölött „Átvettem 2002. XI. 11.” írás szerepel.

A felperes a 15.000.000 Ft felvételéről szóló bizonylatot a Békés Megyei Bíróság előtt folyt 12.P.20.011/2007. számú perben is becsatolta 2006. évi április hó 14. napján egy alperessel szembeni letéti szerződésből eredő 2003. szeptember 12-i követelés bizonyítására, majd a perben utóbb előadta, hogy a bizonylat a keresetlevélhez tévesen került csatolásra, az egy más jogügyletkezhez kapcsolódik. A felperes e perben azt is nyilatkozta, hogy 2003. szeptember 12-én az alperesnek vele szemben semmilyen címen tartozása nem állt fenn. Az alperes a pénzügyintézeteknek tartozott, de felé nem.

Az alperes **1.sz.** Banknál vezetett bankszámlájáról 2002. november hó 12. napján 15.000.000 Ft átutalására került sor a felperes bankszámlájára. A felperes **1.sz.** Banknál vezetett bankszámláján 15.000.000 Ft jóváírása megtörtént. Ugyanezen a napon a bankszámla terhelése is megtörtént - ezt követő banki művelettel - 15.000.000 Ft összeggel.

Az alperes az **cég 1**-től 2003. májusában 18.000.000 Ft-ért megvásárolta a **cég 2** adóssal szembeni 15.000.000 Ft tőke és járulékai követelést. Az alperes, mint végrehajtást kérő több, **személy 1** és családja, illetve vállalkozásai tartozásával összefüggő végrehajtási eljárásban is érintett, mint végrehajtást kérő. A **/végrehajtó neve/** önálló bírósági végrehajtó előtt 17.V.185/2002. szám alatt az **2.sz. bank** végrehajtást kérőnek a **cég 2 „fa”** elleni végrehajtási ügyében a Békési Városi Bíróság a végrehajtást 2003. július 10. napján kelt végzésével megszüntette, egyben elutasította az alperes jogutód megállapítása iránti kérelmét is.

Az alperes 2001. március 4. és 2002. november 29. napja között összesen 80.795.000 Ft-ot, míg 2002. december 19. és 2003. október 22. napja között összesen 14.332.000 Ft-ot fizetett meg a felperesnek.

A felperes módosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest

- 20.551.507 Ft, ennek 2004. 04. 13. napjától,
- 526.320 Ft, ennek 2004. 04. 16. napjától,
- 7.807.612 Ft, ennek 2004. 04. 16. napjától,
- 331.464 Ft, ennek 2004. 04. 13. napjától,
- 161.384 Ft, ennek 2004. 03. 31. napjától,
- 10.657.137 Ft, ennek 04. 02. napjától,
- 10.000.000 Ft, ennek 2003. 05. 15. napjától,
- 15.000.000 Ft, ennek 2003. 11. 12. napjától

a kifizetésig járó Ptk. 301. §-ának /1/ bekezdésében meghatározott mértékű késedelmi kamata megfizetésére. Kérte továbbá kötelezni 16.798.923 Ft tőke megfizetésére, amely az alperesnek a **2.sz.** Takarékszövetkezettől 2001. szeptember 12-től 2004. április 1-ig folyósított 125.800.000 Ft után felperes által megfizetett kamat és költség összege.

Az alperesi érdemi ellenkérelmében kérte a felperesi kereset elutasítását. Hivatkozott arra, hogy megbízottként járt el a **1.sz.** Takarékszövetkezettől felvett hitelek kapcsán, a hitelek összege teljes egészében a felpereshez került, ennél fogva annak visszafizetését tőle nem

követelheti. A 20.000.000 Ft-os kölcsönből a felperes megbízása alapján az általa hitelezett, **cég 3** és **személy 1** hiteleihez kapcsolódóan kellett egy követelést megvásárolnia az **cég 1**-től 18.000.000 Ft összegben. Hivatkozott arra, hogy a felperes ezen összeg után egyszeri 11 %-os kamatot kért, a felvett 20.000.000 Ft hitelből 2.000.000 Ft rögtön visszakerült a felpereshez a hitel felvétele után. A 10.000.000 Ft-os, 2002. május hó 12. napján felvett összegre nem tudott nyilatkozni. Kérte az eredeti okirat becsatolását. A 15.000.000 Ft-os kölcsönrel kapcsolatban előadta, hogy annak összegét még aznap - 2002. november 12-én - visszautalta. Ennek igazolására bankszámlakivonatot csatolt.

Viszontkeresetet terjesztett elő (a 2007. december hó 10. napján tartott tárgyaláson), melyben összesen 95.767.000 Ft összeg megfizetésére kérte kötelezni a felperest. Arra hivatkozott, hogy a felperes részére az elmúlt években többször fizetett meg különböző összegeket. Tekintettel arra, hogy a felperes több eljárásban úgy nyilatkozott, hogy az óvadék nyújtásával csak baráti szívességet tett, és az alperesnek kölcsönt nem nyújtott, így ezeket az összegeket tartozatlan fizetés jogcímén fizette meg neki. Hivatkozott arra is, hogy jogalap nélküli gazdagodás címén követeli vissza ezen összegeket a felperestől, ugyanis ezen összegeket uzorakamatként fizette meg a felperes részére. Az alperes kérte továbbá a **1.sz.** Takarékszövetkezettől felvett 20.000.000 Ft-os hitelből **cég 1**-től megvásárolt követelést - amely **személy 1-gyel** és családjával szemben áll fenn - a felperes tulajdonába adni. Ennek értékét 37.705.298 Ft-ban jelölte meg.

A felperes a viszontkeresettel kapcsolatban előadta, hogy az érvényesített követelések egy része elévült. A viszontkereset szerinti összegeket korábbi - nem a perrel érintett - kölcsönügyletek kapcsán fizette vissza az alperes a részére. A 15.000.000 Ft-os kölcsön 2002. november 12-i visszafizetését illetően is arra hivatkozott, hogy az egy korábban alperes részére nyújtott kölcsön visszafizetése volt.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest 56.834.347 Ft és ezen összegből 40.035.424 Ft után különböző részösszegek után más-más, a kereseti kérelemben megjelölt késedelembe esési időponttól a kifizetés napjáig törvényes mértékű kamatai megfizetésére. Ezt meghaladóan - 25.000.000 Ft-os követelés vonatkozásában - a keresetet, továbbá teljes terjedelmében az alperesi viszontkereseti kérelmet elutasította. Kötelezte az alperest perköltség megfizetésére. A **1.sz.** Takarékszövetkezettel, valamint a **2.sz.** Takarékszövetkezettel kapcsolatos ügyletek kapcsán megállapította, hogy a pénzügyi intézet igazolása szerint a felperes óvadéki betétjéből az alperes tartozásait kielégítették, így a követelés a kielégítés erejéig a felperesre szállt át. Az alperes azon kifogása miszerint ezen hitelek egy részét a felperes kérésére vette fel, és neki átadta, illetve tartozásait megfizette, nem nyert bizonyítást. A **2.sz.**

Pf.III.20.015/2009/4. szám

Takarékszövetkezet tekintetében a jelen perben felperes által érvényesített követelés korábban elbírálásra és megítélésre nem került. Miután a felperes ezen igényeit pénzügyi intézeti igazolások mind az állítólagos szerzősége, mind pedig a késedelmi kamat kezdő időpontja tekintetében alátámasztották, így ezen összegek megfizetésére az alperes köteles. A felperes által fényképpel csatolt 10.000.000 Ft-os **1.sz.** Banki

készpénzfelvételi bizonylat vonatkozásában a becsatolt, részben olvashatatlan okirat alapján a kölcsönszerződés létrejöttét megállapítani nem tudta, és ugyanilyen következtetésre jutott a felperes által csatolt 15.000.000 Ft-os készpénzfelvételi bizonylat tekintetében is. Ez utóbbi vonatkozásában a felperes a kölcsönszerződés idejét és tényét nem bizonyította, a felek a pénzmozgásokat illetően ellentmondásos nyilatkozatokat tettek. A bizonyítatlanság következményét a felperesre terhelte, így a felperes 25.000.000 Ft-os kölcsön jogcímen előterjesztett követelését bizonyítatlanság hiányában elutasította. Az alperesi viszontkereset a **személy 1** és családja elleni végrehajtási eljárással kapcsolatos követelése tekintetében azért alaptalan, mert a bíróság engedményezési szerződést ítélettel nem hozhat létre, ennek mind eljárásjogi, mint anyagi-jogi feltételei hiányoznak. Az alperes 95.767.000 Ft erejéig fennálló viszontkeresetével összefüggésben megállapította, hogy miután ezen összegből 80.795.000 Ft 2002. december 10. előtti kifizetés, az alperes viszontkereseti igényét pedig csak 2007. december 10. napján terjesztette elő, így e követelések elévültek. Azon alperesi hivatkozás, miszerint beszámítási kifogásként az elévült követelés is érvényesíthető, helytálló, azonban beszámítási kifogást nem terjesztett elő. Az arra való hivatkozása, hogy a korábbi perekben már érvényesítette ezen összegeket, és ezzel az elévülés megszakadt, nem alapos. Az alperes ugyanis nem jelölte meg, hogy mely igényt, mely korábbi perben, és milyen hivatkozással kérte elszámolni, így konkrét adatok nélkül érdemben ezt a hivatkozást a bíróság elbírálni nem tudta. A fennmaradó viszontkereseti igény tekintetében, amely a 2002. december 19. és 2003. október 22-e közötti kifizetéseket jelenti, az alperes követelése jogcímeiként tartozatlan fizetést, jogalap nélküli gazdagodást állított. Hivatkozása szerint ezen kifizetések a felperes által érvényesített uzsorakamatok voltak. Az elsőfokú bíróság önmagában a kifizetések igazolását nem tartotta elegendőnek a Ptk. 361. §-ának /1/ bekezdésére hivatkozással történő visszafizetéshez. Kimondta, hogy miután a peres felek közötti hosszú évek óta tartó, számos, jogerősen befejeződött perben körvonalazott pénzügyi kapcsolatrendszer, áll fenn, a különböző jogcímen történő pénzkifizetések, átutalások, szerződések halmaza következtében önmagában a kifizetési vagy átutalási igazolás nem jelent automatikusan a pénzt átvevő oldalán jogalap nélküli előnyhöz jutást, hiszen nem tisztázott, hogy adott pénzügyi tranzakció vajon mely korábbi, vagy akkor aktuális szerződéshez kötődött. Erre tekintettel az alperesi viszontkeresetet alaptalannak, nem kellően bizonyítottnak találta.

Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az ítélet marasztaló rendelkezésének megváltoztatását, a felperes keresetének elutasítását és a viszontkereseti kérelmének történő helyt adást kérte. A másodfokú eljárásban beszámítási kifogást terjesztett elő a felperessel szemben. Külön is vitatta a perköltség összegét. A kereset elutasítása és a viszontkereset vonatkozásában

fellebbezési indokolásként az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozatait fenntartotta. Előadta, hogy a viszontkereset elutasításának indokolása értelmezhetetlen, a bíróság a bizonyítékokat ellentmondásosan értékelte. Az alperes a Békés Megyei Bíróság előtt folyamatban volt P.20.244/2005. szám alatti peres eljárásban még az elévülési időn belül terjesztett elő viszontkeresetet. Ezt a bíróság csak azért utasította el, mert álláspontja szerint a több éve tartó pert kívánta volna vele az alperes elhúzni. E viszontkereset előterjesztése az elévülést megszakította, így az igény nem évülhetett el. Az ezen felüli viszontkereseti követelés pedig nyilvánvalóan nem évült el. Értelmezhetetlen a bíróság

álláspontja atekintetben, hogy a felperes és az alperes között állítólagosan fennállott pénzügyi kapcsolatrendszer miatt nem tisztázható a felperes részére fizetett összegek rendeltetése. Az elsőfokú bíróság alappal nem hivatkozhat arra, hogy a peres felek között bármilyen pénzügyi kapcsolatrendszer alakult volna ki, ugyanis a többi peres eljárásból is látható, hogy a felperes követelése az alperessel szemben legfeljebb csak 2004. év elején, illetve azt követően nyílt meg. Az óvadékkal biztosított hitelek folyamatosan hosszabbításra, illetve átfordításra kerültek, és ezek a pénzügyi intézetek, nem pedig a felperes felé fennálló tartozások voltak. A felperesnek bármiféle jogosultsága csak a hitelek felmondását követően keletkezhett 2004. évben, addig nem.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezései helybenhagyását kérte. Előadta, hogy a viszontkeresetben követelt összegek többségének érvényesítésére vonatkozó elévülési idő már eltelt, és az alperes kizárólag azon összegeket fizette meg a felperes részére, amelyeket korábban az alperes helyett elmaradt kamatok miatt fizetett meg a felperes a pénzügyi intézetek részére, valamint amelyeket a felek közötti korábbi kölcsönügyletek alapján a felperes adott át részére. Figyelemmel arra, hogy a perben már hivatkozott jogerős ítéletek alapján az elmúlt évek során kizárólag a felperes nyújtott kölcsönt, illetve biztosított óvadékot az alperes részére, továbbá az alperes jelen perben érvényesíteni kívánt követeléseit a felperes által korábban indított peres eljárásokban több éven keresztül nem érvényesítette, így nyilvánvalóan megalapozatlan a viszontkeresetben megjelölt tartozatlan fizetés, valamint jogalap nélküli gazdagodás jogcíme. A felperes kereseti kérelmét banki dokumentumok teljes egészében megalapozzák, így az ezzel ellentétes alperesi hivatkozás megalapozatlan. A felperes az alperes másodfokú eljárásban előterjesztett beszámítási kifogásának elutasítását kérte.

A fellebbezés **alaptalan.**

Az ítélet tábla előjáróban leszögezi, hogy a másodfokú eljárásnak a felperesi kereseti kérelmet 25.000.000 Ft-os összegben elutasító elsőfokú ítéleti rendelkezés nem volt tárgya, e rendelkezés vonatkozásában fellebbezés híján az elsőfokú ítélet jogerőre emelkedett. Ezért az ezen kereseti kérelemrész elutasításával összefüggő elsőfokú ítéleti indoklás sem volt érdemben vitatható a másodfokú eljárás során, így az ehhez kötődő alperesi fellebbezési hivatkozásoknak relevanciája nem volt.

Pf.III.20.015/2009/4. szám

A felperes ezt meghaladó, összesen 56.834.347 Ft és járulékai erejéig fennálló követelése vonatkozásában az elsőfokú bíróság igen részletes bizonyítási eljárás lefolytatását követően megalapozott tényállást állapított meg a peres felek, valamint a **1.sz.** Takarékszövetkezet, illetve a **2.sz.** Takarékszövetkezet közötti ügyletek vonatkozásában. A rendelkezésre álló okirati bizonyítékok és a korábbi, jogerősen lezárt P.20.244/2005. számú eljárás adatai meggyőzően alátámasztják, hogy a felperes összesen 56.834.347 Ft-ot az alperes helyett teljesített a pénzügyi intézetek felé az óvadéki letétekből, így helyesen

állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy ezen összegek vonatkozásában a felperes visszafizetési igénye megalapozott.

Az alperesi viszontkereseti kérelem vonatkozásában a **személy 1** és családjával kapcsolatos végrehajtási eljárásban felmerült kérdések rendezésére ugyan a fellebbezés petítuma kiterjedt, azonban részletesebb indokolást a fellebbezés egyáltalán nem tartalmazott, az elsőfokú eljárásban előadott alperesi hivatkozásokat pedig az elsőfokú bíróság megfelelően bírálta el - az elsőfokú ítélet indokolásának IV. részében. Ezt az indokolást a másodfokú bíróság is osztotta, újabb fellebbezési érvek hiányában viszont e fellebbezési kérelem alaptalansága további érdemi indokolást nem igényel.

Az alperes fellebbezésében előterjesztett ugyan beszámítási kifogást, ugyanakkor a Pp. 247. § /3/ bekezdésére figyelemmel ennek az ügy érdemére kiható relevanciája nem volt, ugyanis a másodfokú eljárásban beszámítási kifogást csak akkor lehet előterjeszteni, ha azt az ellenfél elismeri, vagy ha a beszámítani kért követelés az elsőfokú tárgyalás berekesztését követően járt le. E törvényi feltételek közül egyik sem valósult meg az alperes beszámítási kifogása tekintetében, ugyanis az általa beszámítani kért összegek lejáratási időpontja saját előadása szerint is évekkal megelőzte az elsőfokú tárgyalás berekesztésének időpontját, és a felperes másodfokú eljárásban tett egyértelmű nyilatkozatával nem ismerte el az alperes által beszámítani kért követelést. Erre figyelemmel a beszámítási kifogás másodfokú eljárásban történő előterjesztésének tilalma állapítható meg, az alperes törvényi előfeltételek hiányában előterjesztett beszámítási kifogását ezért érdemben nem lehetett a másodfokú eljárásban vizsgálni.

A viszontkereseti kérelem elutasítása vonatkozásában az ítélet tábla nem osztja a fellebbezés indokait, az elsőfokú bíróság a felmerült bizonyítékokat logikusan, okszerűen és ellentmondásmentesen mérlegelte, a bizonyítás eredményeként megállapított tényállás és az abból levont jogi következtetései is helytállóak. Azt az elsőfokú ítélet nem állapította meg, hogy a teljes viszontkereset vonatkozásában lenne megalapozott a felperesi elévülési kifogás, ugyanis az ítélet indokolásából kitűnően 80.795.000 Ft összegű, 2002. december 10. előtti kifizetés vonatkozásában állapítható meg csupán az alapos felperesi elévülési hivatkozás. Helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság arra is, hogy az elévülést megszakító cselekménynek az alperes által a P.20.244/2005. szám alatti eljárásban előterjesztett viszontkereseti kérelme nem tekinthető, ugyanis habár a kérelem előterjesztése tényszerűen

megállapítható, és azt az elsőfokú bíróság valóban érdemi vizsgálat nélkül utasította el, ugyanakkor ezen eljárás adataiból, az alperes által e perben előterjesztett előadásból nem állapítható meg, hogy a viszontkereseti kérelem milyen követelésre vonatkozott. Miután az alperes konkrétan a korábbi perben nem jelölte meg, hogy mely igényt milyen hivatkozással kéri elszámolni, ezért helytálló volt az elsőfokú bíróság jelen eljárásban elfoglalt azon jogi álláspontja, hogy - ennek hiányában - konkrét adatok nélkül az elévülés megszakadása nem következhetett be, ezért a 80.795.000 Ft-os alperesi viszontkereseti kérelemrész vonatkozásában az igény elévültsége állapítható meg. Az ezen felüli viszontkereseti követelés vonatkozásában téves a fellebbezés azon állítása, hogy az elsőfokú bíróság annak elévülését is megállapította volna. Az e fölötti viszontkereseti kérelem vonatkozásában a bíróság érdemben döntött, és helyes jogi álláspontot foglalt el e

vizontkereseti kérelemrész elutasításával. A másodfokú bíróság is egyetért azzal a kijelentéssel, hogy a peres felek között hosszú évek óta áll fenn olyan bonyolult pénzügyi kapcsolatrendszer, amelyben különböző pénzmozgások történtek. A peres felek között több éve folyó eljárásokból és jelen ügyből is levonható az a következtetés, hogy e kapcsolatrendszer valamennyi lényeges elemét a felek nem kívánták a bíróság tudomására hozni. Minden eljárásban csupán szűken az adott ügyletekhez kapcsolódó tényállás vonatkozásában tettek hol megalapozott, hol megalapozatlan, hol logikus, hol ellentmondásos nyilatkozatokat, ugyanakkor a jelen perben és a megelőző peres eljárásokban tett nyilatkozatok teljes körűen a felek közötti megállapodás halmaz pontos tartalmának megállapítására nem alkalmasak. Mindebből következően még abban az esetben is, ha a felek közötti kifizetésre vagy átutalás igazolására szolgáló bizonylatok állnak rendelkezésre, ez automatikusan nem jelenti a pénzt átvevő oldalán a jogalap nélküli előnyhöz jutást, így helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy önmagában a felmerült adatokból nem tisztázható, hogy az adott pénzügyi tranzakció korábbi vagy akkor aktuális szerződéshez kötődik-e. Erre tekintettel indokolt volt elutasítani a nem elévült vizontkereseti kérelemrészt is.

Összességében a fentiek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - annak helyes indokaira tekintettel - érdemben a Pp. 253. § /2/ bekezdése és 254. § /3/ bekezdése alapján helybenhagyta. Az elsőfokú bíróság igen magas perértékű kereseti és vizontkereseti kérelmet bírált el, ehhez mérten mértéktartóan állapította meg az alperes által a felperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét, amely a 32/2003. (VIII. 22.) IM számú rendelet szabályaival is teljes mértékben összhangban áll. Erre figyelemmel külön a perköltség leszállítására sem volt szükség. Észlelte ugyanakkor a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság a vizontkereseti kérelem le nem rótt eljárási illetékéről a rendelkező részben nem határozott, ugyanakkor az ítélet indokolásában ennek viselésére vonatkozó rendelkezés indokai megtalálhatók. Ezért ebben a részében az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § /2/ és /3/ bekezdése alapján azzal pontosította, hogy kimondta: a le nem rótt vizontkereseti eljárási illeték - az alperes személyes költségmentességére figyelemmel - az állam terhén marad (6/1986. (VI. 26.) IM számú rendelet 13. § /1/ bekezdés, 14. §).

Az alperes a másodfokú eljárásban teljes egészében pervesztes lett, ezért a Pp. 78. § /1/ bekezdése alapján perköltség megfizetésére köteles, melynek összege áll a

- 9 -

Pf.III.20.015/2009/4. szám

felperes jogi képviselőjével kapcsolatosan felmerült és az ítéltábla által a 32/2008. (VIII. 22.) IM számú rendelet 3. § /2/ bekezdés a./ és b./ pontja, /5/ és /6/ bekezdése, valamint 4/A. § /1/ bekezdése alapján megállapított 750.000 Ft + 20 % ÁFA mértékű ügyvédi munkadíjból. A másodfokú eljárás során felmerült 900.000 Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illeték a 6/1986. (VI. 26.) IM számú rendelet 13. § /1/ bekezdése és 14. §-a alapján az állam terhén marad.

Szeged, 2009. április 27. napján

Dr. Kissné dr. Koch Ágnes sk.
a tanács elnöke

Dr. Simonné dr. Gombos Katalin sk.
előadó bíró

Dr. Kasza Ferenc sk.
táblabíró